

Doufám, že se už i jeho sestra přesvědčila o tom, jak zoufale neúčinné je vylicit kohokoli ve špatném světle v porovnání s okamžitým efektem intelektu a vybraných způsobů. Jasně vidím její znepokojení nad tím, že se mi podařilo získat si Reginaldovu náklonnost, a domnívám se, že její protiakce na sebe nenechá dlouho čekat. Protože se mi však už jednou podařilo zpochybnit objektivitu jejího názoru, myslím, že budu schopná čelit jí i nadále.

Bylo nádherné pozorovat, jak se pan De Courcy postupem času snaží o přechod ke stále větším důvěrnostem. S obzvláštní rozkoší jsem sledovala změnu jeho chování poté, co se mi podařilo s odtazitou noblesou odrazit jeho drzé pokusy o intimnosti. Nejprve jsem dala najevo velkou odměřenost – a mohu říci, že jsem se snad nikdy v životě nechovala tak málo koketně, ačkoli má touha ovládnout toho muže nemohla být zřejmější. A to se mi podařilo díky citlivosti a konverzaci o seriózních záležitostech! Troufám si tvrdit, že se do mě alespoň trochu zamiloval, a že z jeho strany už tedy nejde o pouhý flirt.

Co se jeho sestry, paní Vernonové, týká, ta si zaslouží náležitou odvetu, aby si uvědomila, že i zcela nenáročná žena vybraného chování dokáže oplatit nepěkné zacházení. Ovšem celkem vzato: ať si myslí a dělá, co uzná za vhodné. Ještě nikdy jsem se nesetkala s tím, že by snad sestřiny rady zabránily mladému muži zamilovat se do objektu své touhy.

S jejím bratrem jsme dosáhli jistého stupně důvěrnosti a nejspíš budeme udržovat platonický vztah – alespoň z mé strany nikdy nepůjde o nic víc, protože i kdyby mé srdce nepatřilo jinému, stejně bych se zdráhala podlehnout někomu, kdo si předtím dovolil mít o mně tak špatné mínění. Reginald je vcelku pohledný a chválu, kterou jste o něm slyšela, si zaslouží, avšak v porovnání s naším přítelem

z Langfordu na něj nikdy nezbude nic lepšího než druhé místo. Není tak uhlažený jako pan Mainwaring a rovněž nedokáže tak krásně lichotit – celkově zaostává ve schopnosti pronášet ta roztomilá slůvka, jež pokaždé dokážou zlepšit náladu. Na druhou stranu je dosti sympatický a umí mě i pobavit. Je-li nablízku, všechny ty nekonečné hodiny, které bych jinak trávila snahou překonat rezervovanost mé švagrové a nasloucháním fádním monologům jejího manžela, náhle ubíhají mnohem rychleji a zábavněji.

Vaše zpráva ohledně Sira Jamese je navýsost uspokojujivá. Frederice zanedlouho naznačím své záměry v této věci.

S přátelským pozdravem
Susan Vernonová

PANÍ CATHERINE VERNONOVÁ
LADY DE COURCY

Churchhill

Nejdražší matko,

jsem víc a víc znepokojena Reginaldovým chováním, neboť v něm spatřuji stále zjevnější vliv Lady Susan. Nyní již navázali důvěrný vztah a často bývají pohrouženi do nekonečných rozhovorů. Ona s ním koketuje velice rafinovaně, a dosáhla tak značného zmírnění jeho předchozí kritičnosti. Nemohu tyto důvěrnosti, jež vyvstaly po tak krátké době od seznámení, sledovat úplně bez obav, ačkoli se snad nemusíme bát, že by plány Lady Susan sahaly až k sňatku.

Kéž by se Vám pod nějakou hodnověrnou záminkou podařilo přimět Reginalda, aby se vrátil domů! Sám od sebe se rozhodně odjet nechystá, ačkoli jsem mu opakovaně – byť jen do míry, kterou mi dovoluje postavení hostitelky a vychování – naznačila, že by si toho otcův zdravotní stav mohl žádat.

Není sporu o tom, že jej Lady Susan naprosto ovládla. Nejenže se jí podařilo zvrátit jeho špatné mínění o ní, ona ho dokonce donutila, aby její chování bez povšimnutí přecházel, ba i hájil. Zpráva pana Smithe o jejím chování v Mainwaringu, kdy byla nařčena z toho, že současně svedla pana Mainwaringa i mladého muže zasnoubeného se slečnou Mainwaringovou, tedy informace, již Reginald ještě v okamžiku svého příjezdu naprosto věřil, mu nyní připadá jako hanebná smyšlenka. Zanícení, s nímž mi to řekl, dostatečně svědčilo o jeho lítosti, že slovům pana Smithe vůbec kdy popřál sluchu.

Jak hluboce lituji toho, že Lady Susan překročila práh našeho domu! Ano, už její příjezd jsem očekávala s rozpakami, avšak bez těchto šířavých obav o Reginalda. Předvídala jsem, že mi bude nevítanou společnicí, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že by snad mohla uchvátit mého bratra, ačkoli mu byly její způsoby důvěrně známy a jejím charakterem upřímně opovrhoval. Bylo by opravdu více než užitečné, kdybyste ho přiměla odjet z našeho sídla.

Vaše milující dcera
Catherine Vernonová

SIR REGINALD DE COURCY
SVÉMU SYNOVI TÉHOŽ JMÉNA

Parklands

Můj milý synu,

vím, že všichni mladí muži těžce snášejí, když se jich někdo – byť by patřil do nejužší rodiny – vyptává na záležitosti jejich srdce. Doufám však, milý Reginalde, že se nad tuto nechuť povzneseš, že nebudeš ještě prohlubovat mé obavy a že si neosvojíš pocit, že by bylo nejlepší zavrhnout to, co Ti píšu, a pohrdat mými radami.

Je záhodno, aby sis uvědomil, že jakožto můj jediný syn a budoucí hlava našeho starobylého rodu bys měl brát ohledy mimo jiné i na to, co si o Tvém chování pomyslí příbuzenstvo a okolí. Zejména v tak zásadní věci, jako je manželství, jde o vše – o štěstí Tvé a Tvých rodičů, jakož i o čest našeho rodového jména.

Nepředpokládám, že bys vědomě vstupoval do svazku této povahy, aniž bys o tom uvědomil matku a mě nebo aniž bys přinejmenším postrádal jistotu, že Tvé rozhodnutí schválíme. Stále mě však tíží obava, že Tě dáma, se kterou ses teprve nedávno seznámil, láká ke sňatku, jenž by byl odsouzen celou rodinou. Věk Lady Susan je už sám o sobě velkou překážkou, ale ještě větší tkví v její špatné pověsti. V porovnání s tím by se dal pominout dokonce i onen dvanáctiletý rozdíl. Kdyby nebylo Tvého dočasného poblouznění, bylo by ode mě směšné opakovat, že její prohřešky proti dobrému vychování jsou dobře známy – její zanedbávání vlastního manžela a naopak vyzývavost vůči jiným mužům, výstřednost i hýření jsou natolik „proslulé“, že je nikdo nemohl přehlédnout nebo na ně snad postupem času zapomenout. Můj zeť a současně její i Tvůj švagr, pan Charles Vernon, byl vždy natolik shovívavý, že ji naší rodině líčil v méně odsouzeníhodných barvách, ale i přes jeho snahu omlouvat ji víme, čeho se dopouštěla, když se usilovně a ze zcela sobeckých pohnutek snažila zabránit tomu, aby si vzal Tvou sestru Catherine.

S ohledem na mé stáří a stále se zhoršující zdravotní stav bych si vroucně přál, aby ses co nejdříve usadil. Nezáleží mi na tom, jaké bude mít Tvá budoucí manželka jmění, avšak bezpodmínečně musí pocházet z dobré rodiny, v níž se jí dostalo náležitého vychování. Až si opravdu vybereš svou nastávající a až proti ní nebude moci nikdo nic namítat, slibuji, že Ti s radostí dám své svolení. Je však mou povinností zabránit svazku, jenž by se zrodil pouze díky strašlivé lsti, a tak byl už dopředu odsouzen k neúspěchu. Nemůžeme vyloučit, že se za chováním Lady Susan skrývá pouze její ješitnost či touha po obdivu ze strany muže, o jehož dřívější předpojatosti vůči ní musela být přesvědčená. Je nic-

méně pravděpodobné, že hlavním důvodem je snaha dostat se výše a zbavit se dosavadní chudoby, snad tedy jen jaksi přirozeně vyhledává spojení, které by jí přineslo bohatství a prospěch. Svá práva znáš nejlépe sám, stejně jako skutečnost, že není v mé moci zabránit Ti, abys zdědil rodinný majetek. Rovněž doufám nepovažuješ za pravděpodobné, že bych se za jakýchkoli okolností snížil k výhrůzkám.

A tak Tě hodlám „jen“ obeznámit se svými pocity: nechci, aby ses bál, ale aby se k Tobě navrátil rozum a cit. Vědomí, žeš pojal za svou choť Lady Susan, by mě připravilo o všechnu radost ze života. Znamenalo by konec hrdosti, kterou jsem vůči Tobě coby svému jedinému synovi až doteď cítil. Musel bych se stydět setkat se s Tebou, slyšet o Tobě, ba na Tebe byť jen pomyslet.

Nelze vyloučit, že tento dopis nepřijmeš zrovna s radostí. Jeho odesláním jsem však ulevil své duši – a především jsem cítil, že je mou povinností napsat Ti, že Tvá náklonnost k Lady Susan není žádným tajemstvím ani v kruhu rodinném, ani mezi Tvými přáteli. A chtěl jsem Tě před ní varovat. Velmi rád bych se dozvěděl, co Tě vedlo k tomu, že už nevěříš zprávě pana Smithe, ačkoli ještě před pouhým měsícem jsi o její věrohodnosti nepochyboval.

Budu opět šťastný, pokud mě ujistíš, že tvé jediné plány se týkají krátkodobé příjemné konverzace s chytrou ženou a že se sice koříš její kráse a schopnostem, ale nejsi slepý k jejím chybám. A pokud mě nemůžeš ujistit ani o tom, pak mi alespoň napiš, co způsobilo tak zásadní proměnu Tvého pohledu na Lady Susan.

Zdraví Tě a objímá Tvůj otec
Reginald De Courcy

LADY DE COURCY
PANÍ CATHERINE VERNONOVÉ

Parkland

Drahá Catherine,

když přišel Tvůj poslední dopis, bohužel jsem kvůli silnému nachlazení nemohla opustit svůj pokoj a oslabené oči mi nedovolily, abych si jej přečetla sama. A tak nešlo odmítnout nabídku Tvého otce, že tak učiní za mě. Díky tomu zjistil, že se obáváš o bratra, což mě velmi mrzí.

Byla bych napsala Reginaldovi sama, jakmile by mi to zrak dovolil, abych vhodným způsobem zdůraznila nebezpečí, které plyne mladému muži z důvěrné známosti s tak rafinovanou ženou, jako je Lady Susan. Také bych mu sdělila svůj názor, že jeho vysoká očekávání zřejmě nedojdou naplnění. A nakonec bych mu připomněla, že jsme zde s otcem sami a že bychom ho rádi uvítali zpět doma, aby nám zpříjemnil dlouhé zimní večery.

Už se nikdy nedozvím, zda by můj dopis vůbec přinesl nějaký užitek, ale trápí mě vědomí, že se Sir Reginald dozvěděl o záležitosti, o níž bylo už předem jasné, že ho rozruší. Jakmile Tvé psaní přečetl, hned pochopil, čeho se obáváš, a od té doby na tu věc bez přestání myslí. Reginaldovi ihned napsal dlouhý dopis, ve kterém ho žádá o objasnění, jaká nová zjištění učinil o Lady Susan, že mohl tak rychle zapomenout na všechny ty šokující zprávy z nedávné minulosti.

Odpověď přišla dnes ráno a já ji přikládám ke svému dopisu, neboť si ji určitě ráda přečteš. Jen kdyby byla méně znepokojivá! Zdá se, že když ji Reginald psal, byl plný odhodlání mít na Lady Susan jen ten nejlepší náhled. A jeho ujištění týkající se toho, že ke sňatku s ní se rozhodně nechystá, mě zrovna neuklidnilo. Naopak otce se mi podaří uchlácholit – a už od okamžiku, kdy obdržel Reginaldův dopis, se zdá být mnohem méně znepokojený.

Drahá Catherine, mrzí mě, že Váš host – kterého s ohledem na Tebe mohu označit za nezvaného – nejenže stojí v cestě tomu, abychom společně strávili Vánoce, ale navíc je i příčinou starostí a obav. Polib za mě své milé děti.

Tvá milující matka
C. De Courcy

XIV.

PAN REGINALD DE COURCY

SIRU REGINALDOVI DE COURCY

Churchhill

Drahý otče,

Váš dopis, který jsem právě obdržel, mě uvedl v úžas víc než cokoli jiného, co jsem kdy zažil. Předpokládám, že mohu poděkovat své „milé“ sestře za to, že mě vylíčila v takovém světle, aby mě očernila ve Vašich očích a vzbudila ve Vás obavy.

Nemám nejmenší tušení, proč by mělo ji a její rodinu znepokojovat pouhé tušení něčeho, co – jak Vás mohu ubezpečit – by mohlo nastat pouze v jejích představách. Připisovat takový plán Lady Susan svědčí spíš o tom, že jí chce upřít právo na krásné souznění, k čemuž se nikdy nesnížili ani nejzavilejší nepřátelé této dámy. A navíc: spojuje-li má sestra i mé vlastní chování s plánováním sňatku s Lady Susan, pak jsem musel v jejích očích neméně hlu-

boko klesnout i já, když mohla tak fatálně ztratit víru v můj zdravý rozum.

Samotný věkový rozdíl mezi Lady Susan a mnou je bezpochyby nepřekonatelnou překážkou – a Vás, drahý otče, snažně prosím, abyste se upokojil a zapomněl na podezření, které škodí nejen Vašemu duševnímu klidu, ale i našemu porozumění mezi otcem a synem. Jediným důvodem, proč setrávám zde v Churchhillu, je krátkodobé (jak jste to sám vyjádřil) potěšení z konverzace se ženou nezvyklého intelektu.

Pro všechny zúčastněné by jistě bylo mnohem lepší, kdyby se paní Vernonová po celou dobu mé dlouhé návštěvy naučila sdílet mé sympatie k Lady Susan. Moje sestra si však vůči ní pěstuje nešťastnou zaujatost – která, jak se zdá, není podložena rozumnými důvody. Dodnes jí zkrátka nedokáže odpustit snahu zabránit jejímu sňatku s panem Vernonem, což bývá obvykle připisováno sobeckým důvodům Lady Susan. Nejen v tomto případě však svět Lady Susan nesmírně křivdí. Její důvody byly totiž obecně považovány za nízké, nebo přinejmenším pochybné. Ve skutečnosti však musela zjistit něco tak zásadního, co svědčilo v neprospěch budoucí paní Vernonové, že pojala přesvědčení, že by plánovaný sňatek zcela zničil štěstí pana Vernona – a tomuto muži byla vždy velice nakloněna.

Tak lze nejen vysvětlit skutečné pohnutky, které stály za chováním Lady Susan, ale také ji zbavit veškerých obvinění, jež jsou jí připisována. Ona sama je důkazem, jak málo lze věřit povrchní zprávě o někom, koho ve skutečnosti neznáme – protože před škodolibými pomluvami není uchráněn byť i ten nejčestnější člověk. Pokud ani moje sestra, přestože sama žije v bezpečném útočišti a nemá příležitost ani sklony páchat něco nečestného, není v bezpečí před případným odsudkem, neměli bychom neoprávněně pomlouvat ty, kteří se

pohybují ve společnosti a jsou vystaveni pokušení, jen proto, že jsou teoreticky schopni nízkých skutků.

Je mou vinou, že jsem tak snadno uvěřil pomlouvačným historkám, které si Charles Smith vymyslel s jediným cílem – poškodit Lady Susan. Sám jsem se přesvědčil, že ji hanebně vystavily do špatného světla. Pokud jde o žárlivost paní Mainwaringové, tu si zcela vybájlil. Ovšem ani část týkající se toho, že si naklonila milence slečny Mainwaringové, nemá reálný podklad. Sir James Martin byl zlákan, aby se jí dvořil. Jelikož jeho bohatství není žádným tajemstvím, můžeme si snadno domyslet, že se její představy týkaly i případného sňatku. Všichni vědí, že se snaží namluvit si manžela za každou cenu, a proto není namístě litovat toho, že v souboji s půvaby jiné ženy přišla o možnost zničit úctyhodného muže. Lady Susan však nechtěla dobývat srdce Sira Jamese, a tak – jakmile vycítila nelibost, s níž slečna Mainwaringová nesla změnu zájmu svého ctitele – pojala úmysl opustit tuto rodinu, ačkoli ji pán i paní Mainwaringovi naléhavě prosili, ať tak nečiní. Nikoli bezdůvodně se domnívám, že jí Sir James učinil vážně míněnou nabídku k sňatku, avšak její odjezd z Langfordu bezprostředně poté, co se dozvěděla o jeho náklonnosti, ji – budeme-li objektivní – zprošťuje v tomto bodě jakékoli viny.

Jsem si jist, drahý otče, že se mnou budete souhlasit, že toto vylicení je pravdivé, a že spravedlivě posoudíte charakter ženy, již bylo ukřivděno. Víím, že se do Churchhillu rozhodla přijet jen z těch nejpočestnějších pohnutek. Její šetrnost a úsudek by mohly být dávány za příklad a její úcta k panu Vernonovi snese srovnání dokonce i s jeho skvělými vlastnostmi. A skutečnost, že si Lady Susan chce naklonit mou sestru, by si z její strany zasloužila příznivějšího přijetí než dosud.

Kromě všeho výše řečeného je Lady Susan také vynikající matka. O její lásce k dceři dostatečně svědčí to, že

ji zanechala v dobrých rukou, kde bude dobře postaráno o její náležité vzdělání. Avšak – na rozdíl od většiny matek – není slepá k nedostatkům svého potomka, a proto je čas od času nařčena z nedostatku mateřské lásky. Každý rozumný člověk by měl podle mě naopak vyzdvihnout a pochválit její snahu o dceřino dobro a spolu se mnou si přát, aby si Frederica Vernonová začala více než dosud vážit něžné péče své matky.

Drahý otče, po pravdě jsem Vám vypsál, co si myslím o Lady Susan. Můj dopis jasně ukazuje, jak obdivuji její schopnosti a jak si vážím její povahy. Velice by mě mrzelo a zahanbilo, pokud byste nedůvěřoval mému plnému a vážně míněnému ujištění, že Vaše obavy jsou liché.

Se synovskou úctou
Reginald De Courcy

PANÍ CATHERINE VERNONOVÁ
LADY DE COURCY

Churchhill

Drahá matko,

posílám Vám zpět Reginaldův dopis a upřímně se raduji, že se otci po jeho přečtení ulevilo; vyřídte mu prosím mé pozdravy i vzkaz, jak mě to potěšilo.

Avšak – a jen mezi námi dvěma – musím přiznat, že mě samotnou bratrovo psaní přesvědčilo pouze o tom, že *v současnosti* nepomýšlí na sňatek s Lady Susan. Což ovšem neznamená, že se jejich svatby nemusíme obávat – řekněme – třeba za tři měsíce. Reginald také podává „hodnověrné“ vysvětlení toho, jak se Lady Susan chovala v Langfordu. Kéž by tomu tak bylo! Zdá se však, že jeho „informace“ pocházejí přímo od zmiňované dámy.

Nejsem tedy zrovna nakloněna uvěřit tomu, co nám tu sděluje. Spíš si musím postesknout nad důvěrností, která

se mezi nimi zrodila – a o níž svědčí už to, že o této věci vůbec hovořili. Trápí mě, že jsem vzbudila Reginaldovu nelibost, ale vzhledem k tomu, že je zaníceným obhájcem Lady Susan, se nic jiného snad ani nedalo čekat. Naopak vůči mně dává najevo značnou odměřenost.

Přes to všechno doufám, že jsem se ve svých soudech vůči ní neukvapila. Ubohá žena! Mám sice pro svou nelibost dost důvodů, ale je nyní ve svízelné situaci, a tak ji nemohu než litovat.

Dnes ráno dostala dopis od dámy, do jejíž péče svěřila dceru. Pisatelka požaduje, aby byla slečna Vernonová okamžitě odvezena, neboť se pokusila o útěk. Není zcela zřejmé proč a kam, ale celá situace je jasná – a pro Lady Susan velmi skličující. Frederice je šestnáct let a měla by vědět, jak se chovat, ale její matka opakovaně naznačila, že je velice svéhlavá. Ovšem sama Lady Susan by také neměla zapomínat na to, že ji zanedbává.

Jakmile se rozhodla, co dál, odjel pan Vernon do Londýna. Pokud to bude možné, přemluví slečnu Summersovou, aby u ní Frederica mohla zůstat. Nepůjde-li to, má ji vzít s sebou do Churchhillu, dokud pro ni Lady Susan nenajde něco jiného.

Ta se zatím uklidňuje procházkami v zahradě s Reginaldem po boku. Můj bratr se jí v této nemilé situaci věnuje s opravdovým zájmem. Stav věcí dlouze probírala i se mnou – a musím uznat, že velmi přesvědčivě. Její výmluvnost byla však až příliš dokonalá, pokud by ji tedy opravdu měly v tu chvíli ovládat mateřské city, jak tvrdila.

Obávám se, aby mi nechyběla velkorysost, a tak už se ohledně jejích chyb zdržím komentáře. Koneckonců se může zanedlouho stát Reginaldovou ženou. Ačkoli – a Bůh chraň! – doufám, že se tak nestane.

Proč bych ale měla nahlížet dál do budoucnosti než všichni ostatní? Pan Vernon prohlásil, že ještě nikdy neviděl smutnějšího člověka, než byla ona, když obdržela ten dopis. Je snad jeho odhad horší než můj? Vůbec se nedivím, že tak dlouho váhala nad tím, zda má být Frederica přivezena do Churchhillu – to by se totiž mohlo jevit jako určitá odměna za chování, které by naopak odměněno být nemělo. Není však možné poslat ji jinam a tady ostatně nebude příliš dlouho. „Milá švagrová, bude zcela nutné,“ sdělila mi Lady Susan, „abyste byla k mé dceři velmi přísná. Bude to pro mě sice bolestné, ale vynasnažím se podřídit. Já jsem k ní bohužel často byla až příliš shovívavá, protože povaha té ubohé dívky nesnese jakýkoli odpor. Musíte mě podpořit – jakmile budete mít pocit, že jsem příliš mírná, nabádejte mě, abych ji více kárala.“

To všechno zní velmi rozumně. Reginald se na tu malou hloupou ubožačku silně zlobí. To ovšem Lady Susan neslouží ke cti, neboť jeho názor na Frederiku bezpochyby vychází z toho, jak ji popisuje její vlastní matka.

Nu... Ať už se Reginaldův život vydá kteroukoli cestou, nás může těšit, že jsme se ho snažili chránit, seč nám síly stačily. Nyní ho musíme přenechat jen a pouze jeho osudu.

S láskou Vaše dcera
Catherine Vernonová

LADY SUSAN VERNONOVÁ
PANÍ ALICII JOHNSONOVÉ

Churchhill

Drahá Alicie,

snad ještě nikdy jsem nebyla tak popuzena, jako když jsem dočetla dopis od slečny Summersové, který jsem obdržela dnes ráno.

Má příšerná dcera se pokusila o útěk! Vůbec jsem netušila, co je to za malou čertici, naopak se mi zdálo, že má v sobě typickou mírnost Vernonů. Zřejmě se snažila zmizet, jakmile dostala můj dopis, ve kterém jsem jí vylíčila plány ohledně Sira Jamese – jinak si to nedokážu vysvětlit. Domnívám se, že měla namířeno ke Clarkovým do Staffordshiru, protože nikoho jiného nezná.

Poslala jsem do Londýna Charlese, aby se pokusil všechno urovnat, pokud to tedy půjde, protože tady ji nechci ani za nic. Jestli nebude moci zůstat u slečny Summersové,

budu nucena požádat Vás o pomoc s nalezením jiné školy. Jedinou další alternativou je okamžitý sňatek.

Slečna Summersová píše, že jí Frederica nebyla ochotná sdělit ani náznak důvodu svého nezvyklého chování, což mě jen utvrzuje v tom, jak si vše vysvětluji. Domnívám se, že je velmi plachá a až příliš se mě bojí, než aby si vymýšlela. Kdyby z ní však její strýc při své měkkosti přece jen něco dostal, neobávám se, že bych neuměla přijít s verzí, která bude znít stejně přesvědčivě jako ta její. Jsem-li na něco opravdu pyšná, pak je to moje výmluvnost. Vážnost a úcta jsou spojovány s darem jazyka tak, jak se obdiv druží s krásou. A v tomto ohledu mohu využít svého nadání, neboť konverzací tu trávím většinu času.

Reginald je přirozený pouze tehdy, tráví-li čas se mnou o samotě. Když je hezky, procházíme se parkem třeba i několik hodin. Celkem vzato se mi líbí – je chytrý a má co říct –, ale chvílemi si příliš dovoluje a dokáže být i protivný. Jeho přecitlivělost je svým způsobem až k smíchu, když si ode mě žádá co nejpodrobnějšího vysvětlení všeho nepěkného, co o mně kdy slyšel. A nedá pokoj, dokud nemá pocit, že už ví všechno. Je to určitý druh lásky – ale přiznám se, že mě zrovna dvakrát neoslovuje. Jednoznačně upřednostňuji jemného a svobodomyslného pana Mainwaringa – tomu mé schopnosti doslova učarovaly a je přesvědčen o správnosti všeho, co dělám. Naopak na Reginaldovo srdce, jež neustále hloubá nad přijatelností vlastních emocí, pohlížím s určitým pohrdáním. Pan Mainwaring je na úplně jiné úrovni než Reginald, ale bohužel nemůžeme být spolu. Ubožáček! Žárlivost ho téměř dohnala k šílenství – což mi ani není líto, neboť nevím o ničem, co by lásku ještě víc umocňovalo. Už mi psal, zda by mohl přijet někam do mé blízkosti a ubytovat se pod falešným jménem, ale na něco takového jsem

mu zakázala byť i jen pomyslet. Vždyť chování žen, které zapomínají, co se sluší a patří, a neberou v potaz názory okolí, je neomluvitelné.

Stále Vaše
Susan Vernonová

PANÍ CATHERINE VERNONOVÁ
LADY DE COURCY

Churchhill

Drahá matko,

pan Vernon, doprovázen svou neteří, se vrátil ve čtvrtek večer. Lady Susan od něj dostala zprávu v ranní poště, v níž ji informoval, že slečna Summersová naprosto vyloučila setrvání slečny Vernonové v akademii. Na její příjezd jsme tedy již byli připraveni a celý večer jsme netrpělivě očekávali ji i mého chotě. Přijeli, zrovna když se podával čaj.

Musím přiznat, že jsem nikdy neviděla někoho tak vyděšeného jako Frederiku, když vstoupila do salonu. Lady Susan předtím prolévala slzy a myšlenka na setkání s dcerou ji očividně rozrušovala. Nakonec se však zcela ovládla a nedala na sobě nic znát. Před námi spolu sotva promluvíly, ale jakmile se Frederica rozplakala, její matka ji okamžitě vyvedla ven a dosti dlouho se nevracela. Když se znovu